

ע"פ 31150/12/18 - עאמר קוטינה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 31150-12-18 קוטינה(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער עאמר קוטינה
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) מיום 5.11.2018 בפ"ל 8304-08-18.

כתבי האישום והכרעת הדין

1. המערער הורשע על פי הודאתו בשני כתבי אישום (כתב אישום בפ"ל 8304-08-18, וכתב אישום שצורף לו בפ"ל 2890-06-18). בשני כתבי האישום יוחסו למערער עבירות של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; רישיון נהיגה פקע, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ונהיגה ברכב ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.
2. לפי כתב האישום האחד, שכלל שני אישומים, ביום 24.8.2018 בשעה 14:10 לערך (אישום 1) וביום 26.8.2018 בשעה 15:50 לערך (אישום 2) נהג המערער ברכב, הגם שהיה פסול מלנהוג על-פי החלטות שיפוטיות, כשרישיון הנהיגה שלו פקע ביום 18.10.2017, וללא פוליסת ביטוח בת תוקף לרכב (פ"ל 8304-08-18).
3. לפי כתב האישום השני, שכלל אף הוא שני אישומים, ביום 5.6.2018 בשעה 10:13 לערך (אישום ראשון) וביום 4.3.2018 בשעה 8:25 לערך (אישום שני) נהג המערער ברכב, הגם שהיה פסול מלנהוג על-פי החלטות שיפוטיות, כשרישיון הנהיגה שלו פקע ביום 18.10.2017, וללא פוליסת ביטוח בת תוקף לרכב (פ"ל 2890-06-18).

גזר הדין

4. ביום 5.11.2018 גזר בית המשפט קמא את דינו של המערער. בית-המשפט קמא קבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר בפועל למשך 6 חודשים ועד למאסר בפועל למשך 12 חודשים, ופסילה ממושכת בפועל. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי נוכח עברו התעבורתי של המערער, הכולל עבירות דומות של נהיגה בזמן פסילה אף מהעת האחרונה, יש למקם את המערער בתוך מתחם הענישה, בטווח הגבוה שלו.
5. בהתאם לכך, גזר בית המשפט קמא על המערער מאסר בפועל ל-10 חודשים; מאסר-על-תנאי; פסילת רישיון נהיגה ל-36 חודשים; פסילה על תנאי וקנס.
6. על גזר דין זה הוגש הערעור הנוכחי, שהתמקד ברכיב הפסילה בפועל וברכיב המאסר על-תנאי (המערער סיים לרצות את עונש המאסר בפועל, ובא-כוחו הודיע כי הוא אינו מבקש לערער על רכיב זה).

הערעור

7. ב"כ המערער טען כי הגם שהערעור על רכיב המאסר בפועל התייתר, יש ליתן משקל לכך שהמערער נדון למאסר בפועל לתקופה משמעותית ובהתאם לכך להקל ברכיבי הענישה האחרים. לטענתו, העונש בכללותו מחמיר וחורג מהעונש ההולם והראוי בנסיבות המקרה. עוד טען ב"כ המערער באשר לעונש הפסילה, כי בית-המשפט קמא לא ניכה מהפסילה בפועל שנגזרה על המערער את תקופת הפסילה עד-תום-ההליכים (מ"ת 2896-06-18), וכי לא היה מקום להטיל על המערער תקופת מאסר על-תנאי של 8 חודשים, אשר לטענתו היא ארוכה יתר על המידה.

8. מנגד, ב"כ המדינה טען שדין הערעור להידחות. לטענתו, אין עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא וגזר הדין הוא הולם וראוי נוכח עברו התעבורתי של המערער, נוכח ריבוי העבירות שביצע המערער בפרק זמן קצר יחסית, ונוכח חומרתן של העבירות בהן הורשע המערער. ב"כ המדינה הוסיף והסב את תשומת הלב לכך שבשל עונש פסילה נוסף שנגזר על המערער בתיק אחר ממילא המערער פסול מלנהוג, ואף לתקופה ארוכה יותר מהתקופה שנגזרה עליו על ידי בית-המשפט קמא.

דין והכרעה

9. דין הערעור להידחות, בכפוף להבהרה להלן לעניין ניכוי תקופת הפסילה עד-תום-ההליכים.
10. בית-המשפט קמא קבע בגזר דינו כי הוא פוסל את המערער מלנהוג למשך 36 חודשים, וב"כ המערער הלן על כך שבית-המשפט קמא לא ניכה מתקופת הפסילה את תקופת הפסילה עד-תום-ההליכים בה היה נתון המערער. אולם, עיון בתיק בית-המשפט קמא העלה כי בהמשכם של דברים תיקן בית המשפט קמא את גזר הדין והוסיף כי הפסילה "תימנה מיום 13.6.18", כלומר ממועד החלטת הפסילה עד-תום-ההליכים. משטענתו של המערער התקבלה כבר על-ידי בית-המשפט קמא, הדיון בטענה התייתר.
11. עם זאת, למען הסר ספק, אני מבהירה בזאת, בהתאם להחלטתו של בית-המשפט קמא, כי תקופת הפסילה בפועל שנגזרה על המערער על ידי בית-המשפט קמא תימנה מיום 13.6.2018, וככל שנחוצה הבהרה זו - איז דין הערעור להתקבל במובן זה.
12. שאר טיעוניו של המערער, דינם להידחות. בהתאם לפסיקת בית-המשפט העליון, ערכאת הערעור ממעטת להתערב בגזירת הדין. כדברי כב' השופט מינץ בע"פ 6898/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2019):
- "הלכה מושרשת היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה של ממש ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, או כאשר דבק פגם מהותי בגזר הדין" (שם, בפסקה 9 לפסק-הדין).
13. המקרה הנוכחי אינו מצדיק חריגה מהכלל האמור. המערער הורשע בביצוע של ארבע עבירות של נהיגה בפסילה. העבירות בוצעו בפרק זמן קצר, של כחצי שנה (בימים 5.3.2018, 5.6.2018, 24.8.2018, 26.8.2018). שתיים מתוכן - שבוצעו בפער זמנים של יומיים (24.8.2018, 26.8.2018) - בוצעו כשהמערער משוחרר בתנאים ממעצר בו היה נתון בשל עבירות של נהיגה בפסילה (מ"ת 2896-06-18). כל ארבע העבירות בהן הורשע המערער בוצעו כשהמערער פסול מלנהוג בעקבות פסקי-דין מרשיעים של **שני** בתי-משפט, בהליכים שונים (בית-המשפט לתעבורה בתל-אביב, ובית-המשפט לתעבורה בירושלים). לכל אלו מצטרף עברו התעבורתי של המערער, לרבות בעבירה של נהיגה בפסילה. צירופם של כל אלו מוביל למסקנה כי אין עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר דינו של בית-המשפט קמא.
14. העבירה של נהיגה בפסילה היא עבירה שטמונה בה סכנה רבה לציבור כולו. מי שנפסל רישונו, והוא שב ונוהג, מסכן את הציבור ואת עצמו; מורא החוק אינו מוטל עליו, ואין מנוס מענישה מרתיעה. כדברי כב' השופט אלרון ברע"פ 5300/18 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (2018):

"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה, ועל הדבר לבוא לידי ביטוי בהטלת ענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של הנוסעים ושל הולכי הרגל, ובפרט אמורים הדברים נוכח הקטל המתמשך בכבישי הארץ, ונוכח האינטרסים המשמעותיים שנפגעים מביצוע העבירות בהן הורשע

המבקש, כמו גם שכיחות הגבוהה.

יתר על כן, ולא פחות מכך, נהיגה בפסלות משקפת יחס של זלזול בחיי אדם והיא בבחינת ביזוי החוק וצווי בית המשפט. אדם הנוהג בכביש, על אף שרישיונו נפסל, מוכיח כי לא ניתן להרחיק אותו מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב" (שם, בפסקה 10 להחלטה).

15. העיון בפסיקת בית-המשפט העליון מעלה כי אין בעונש שנגזר על המערער משום סטייה ממדיניות הענישה הראויה במקרים דומים, ואין בו כדי להקים עילה להתערבותה של ערכאת הערעור. ראו לעניין זה, למשל, עניין **סלאמה** הנ"ל, שם אושר - ביחס למי שהורשע בעבירה **אחת** של נהיגה בפסילה - עונש של 7 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון ל-18 חודשים. כן ראו רע"פ 1606/17 **שווא נ' מדינת ישראל** (2018), שם אושר עונש של 7 חודשי מאסר בפועל ו-40 חודשי פסילה בעקבות הרשעה בעבירה **אחת** של נהיגה בפסילה. וראו עוד רע"פ 5331/18 **ויזמן נ' מדינת ישראל** (2018) (יוער בהקשר זה כי הפסיקה אליה הפנה בא-כוח המערער שונה בנסיבותיה מהמקרה הנוכחי, שבו מדובר, כאמור, בארבעה מקרים של נהיגה בפסילה).

16. לפיכך, לא ראיתי עילה להתערב בגזר דינו של בית-המשפט קמא.

אשר על כן, בכפוף לאמור בפסקה 11 לעיל (היינו, כי תקופת הפסילה בפועל תימנה מיום 13.6.2018), הערעור נדחה.

ניתן היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, בהעדר
הצדדים.